

MAŽYTĖS KIBIRKŠTYS

Nešas

Mano kabinete FTB agentams pasisėkė dėl dviejų priežasčių.

Pirma, nuo tada, kai pašovė, mano kairės rankos smūgis ne toks stiprus.

Antra, iki šiol nieko nejaučiu, ką jau kalbėti apie pyktį, kuris paskatintų iškrėsti kokią kvailystę.

— Biuras supranta, kad esate asmeniškai suinteresuotas rasti Dankaną Hugo, — pasakė specialioji agentė Sonalė Aidler, sėdinti kitapus mano stalo tiesi kaip žvakė.

Jos žvilgsnis trumpam nukrypo į kavos dėmę ant mano marškinų. Ji buvo šalta moteris, vilkėjo kelnų kostiumėliu ir, regis, dievino taisykles. Greta jos įsitaisęs vyras, JAV maršalo pavaduotojas Nolanas Grehemas, buvo su ūsais ir atrodė kaip žmogus, kažką darantis per prievartą. Atrodo, dėl to kaltino mane.

Norėjau įsiusti. Troškau pajausti ką nors daugiau nei tą milžinišką nuolat lydinčią tuštumą, kuri užliejo mane it potvynio banga. Bet nieko nejutau. Buvome tik aš ir tuštuma.

— Negalime leisti, kad jūs su savo berniukais ir mergaitėmis sugadintumėte mano tyrimą, — tęsė Aidler.

Kitapus stiklo seržantas Greivas Hoperis krovė į kavos puodelį cukrų, piktą žvilgsniu varstydamas abu federalus. Už jo areštinė užė kaip įprasta mažo miestelio policijos nuovadoje.

Skambėjo telefonai. Tarškėjo klaviatūros. Pareigūnai ėjo pareigas. Kava kaip visada šlykšti.

Visi buvo gyvi ir kvėpavo. Visi, išskyrus mane.

Aš tik apsimetinėjau.

Susinėriau rankas ant krūtinės ir nepaisiau petį pervėrusio skausmo.

— Dėkoju, kad apsilankėte, tik nesuprantu, kuo nusipelniau išskirtinio dėmesio. Nesu vienintelis faras, pašautas tarnybos metu.

— Nebuvote ir vienintelis tame sąraše, — pirmą kartą prabilo Grehemas.

Sukandau dantis. Nuo to sąrašo ir prasidėjo šis košmaras.

— Bet buvote pirmas, į kurį pasikėsino, — kalbėjo Aidler. — Jūsų vardas įtrauktas į tą teisėsaugos pareigūnų ir informatorių sąrašą. Ir tai daugiau nei vienas pasikėsinimas. Pagaliau turime pakankamai informacijos, kad pričiuptume Antonį Hugo.

Pirmą kartą jos balse pasigirdo bent lašelis emocijų. Specialioji agentė Aidler irgi turėjo asmeninį interesą — pričiupti nusikaltėlių vadeivą Antonį Hugo.

— Privalau užtikrinti, kad tyrime nebūtų jokių skylių, — tęsė ji. — Būtent todėl negalime leisti, kad vietiniai mėgintų patys viską išspręsti. Net jei turi ženklelius. Visuotinis gėris visada daug kainuoja.

Pasitryniau ranka smakrą ir nustebau pajutęs gerokai paaugusius barzdos šerius. Pastaruoju metu retai prisimindavau nusiskusti.

Agentė darė prielaidą, kad aš vykdžiau tyrimą. Suprantama, atsižvelgdama į aplinkybes. Bet ji nežinojo mano paslapties. Niekas nežinojo. Išoriškai gal ir sveikau; apsilvilkęs uniformą kasdien pasirodydavau nuovadoje, bet viduje tvyrojo tuštuma. Nemanau, kad man rūpėjo surasti tą žmogų.

— Nejau tikitės, kad mano pareigūnai nusisuks į priešingą pusę, jei Dankanas Hugo staiga užsimanys pašaudyti į kitus miestelio gyventojus? — tariau.

Federalai susižvalgė.

— Tikiuosi, pranešite mums apie visus nutikimus, kurie gali būti susiję su mūsų tyrimu, — tvirtai atsakė Aidler. — Disponuojame šiek tiek daugiau išteklių, nei jūsų nuovada, ir neturime asmeninių interesų.

Toje tuštumoje pajutau kažką šmėkštelint. *Gėdą.*

Man pačiam reikėtų turėti asmeninį interesą. Turėčiau ieškoti to vyro, jei ne dėl savęs, tai dėl Naomės ir Veilėjos. Jis nuskriaudė mano brolio sužadėtinę ir jos dukterėčią — pagrobė jas ir terorizavo dėl to sąrašo, per kurį gavau dvi kulkas.

Bet dalis manęs tą naktį mirė ten, griovyje, o dėl to, kas išliko, regis, nebuvo verta kovoti.

— Maršalas Grehemas kurį laiką pasiliks čia stebėti, kas vyksta, — tęsė Aidler.

Ūsuotis, regis, dėl to irgi nesidžiaugė.

— Ką konkrečiai stebės? — paklausiau.

— Bus saugomi visi taikiniai iš sąrašo, kol įsitikinsime, kad grėsmės nebeliko, — paaiškino Aidler.

Jėzau. Sumautas miestelis ims maištauti, jei sužinos, kad aplinkui sukiojasi federaliniai agentai, laukdami, kol kas nors pažeis įstatymą. Neturėjau jėgų prieštarauti.

— Manęs nereikia saugoti, — išrėžiau. — Jei Dankanas Hugo turi bent dvi smegenų ląsteles, nesitrins miestelyje. Jis jau seniai dingęs.

Dažnai taip galvodavau vėlyvais vakarais, kai nepavykdavo užmigti.

— Su visa derama pagarba, viršininke, bet jus pašovė. Jums pasisekė, kad vis dar esate čia, — pasakė Grehemas, ir jo ūsai pasipūtėliškai krustelėjo.

— O kaip mano brolio sužadėtinė ir dukterėčia? Hugo buvo jas pagrobęs. Ar jas taip pat saugosite?

— Neturime pagrindo manyti, kad Naomei ir Veilėjai Vit šiuo metu gresia pavojus, — atsakė Aidler.

Skausmas petyje pamažu nurimo iki buko tvinkšėjimo; tokį pat jutau ir galvoje. Buvau mažai miegojęs, ir mano kantrybė seko: jei neišspirsiu iš kabineto šitų rakščių subinėje, vargu ar pavyks išlikti mandagiam.

Sutelkęs pietietiško žavesio likučius, pakilau nuo kėdės.

— Supratau. O dabar, jei tik leisite, turiu atlikti pareigą miestelio gyventojams.

Agentai irgi atsistojo, šaltai paspaudžiau jiems rankas.

— Būčiau dėkingas, jei mane informuotumėte. Juolab kad turiu „asmeninį interesą“ ar kaip ten sakėte, — pridūriau jiems sukant prie durų.

— Būtinai pasidalysime tiek, kiek galėsime, — patikino Aidler. — Taip pat lauksime jūsų skambučio, kai tik prisiminsite ką nors iš užpuolimo.

— Paskambinsiu, — iškošiau pro sukąstus dantis; dėl patirtų žaizdų, atminties praradimo ir bukos tuštumos iš manęs buvo likęs tik šešėlis.

— Dar pasimatysim, — pridūrė Grehemas, ir jo žodžiai nuskambėjo kaip grasinimas.

Palaukiau, kol tie šikniai išsinešdino iš mano nuovados, ir čiupau švarką nuo kabyklos. Brukant ranką į rankovę, žaizda petyje pasipiktino. Žaizda liemenyje irgi buvo nepatenkinta.

— Viskas gerai, viršininke? — paklausė Greivas, kai išėjau iš savo kabineto.

Įprastomis aplinkybėmis seržantas būtų paprašęs pažodžiui atpasakoti susitikimą, o tada valandą putojęs dėl juridikcinių nesąmonių. Bet nuo tada, kai pašautas vos nemiriau, visi iš paskutiniųjų stengėsi su manimi elgtis atsargiai.

Gal man vis dėlto nesisekė nuslėpti blogos savijautos.

— Taip, — atsakiau šiurkščiau, nei norėjau.

— Išėini? — neatstojo jis.

— Aha.

Naujoji entuziastingoji pareigūnė pašoko nuo kėdės, lyg prie jos būtų pritaisyta spyruoklė.

— Jei norite užkąsti, galiu ko nors parnešti iš „Dino“, viršininke, — pasiūlė ji.

Taši Banerdži, gimusi ir augusi Nokemaute, neseniai baigė Policijos akademiją. Dabar ji avėjo nublizgintus batus, o plaukus buvo su-

rišusi gerokai standžiau, nei reikalavo reglamentas. Bet prieš ketverius metus, dar būdama moksleivė, ji gavo baudą už tai, kad prie greitojo maisto užkandinės langelio nenulipo nuo arklio. Dauguma nuovados darbuotojų jaunystėje vienaip ar kitaip esame nusižengę, bet kadangi nusprendėme įstatymą saugoti, o ne pažeisti, tai apie mus nemažai pasako.

— Galiu ir pats pasiimti tuos prakeiktus pietus, — atrėžiau.

Taši veidas sekundėlę ištiso, bet pareigūnė kaipmat susitvardė, o aš pasijutau lyg įspyręs šuniukui. *Šūdas*. Dariausi panašus į savo brolių.

— Ačiū už pasiūlymą, — pridūriau švelnesniu tonu.

Nuostabu. Dabar ir vėl teks padaryti ką nors gražaus. Eilinį kartą atsiprašyti už tai, kad elgiausi kaip šiknius, nors net neturėjau tam jėgų. Vien jau šią savaitę pareigūnus vaišinau kava, spurgomis ir — po itin gėdingo pykčio protrūkio dėl šildymo nuovadoje — šokoladukais iš degalinės.

— Einu į fizioterapiją. Grįšiu maždaug po valandos.

Tai taręs, žengiau į koridorių ir patraukiau prie išėjimo nutaisęs užsiėmusio žmogaus išraišką, jei kam nors netyčia kiltų mintis mane užkalbinti.

Išvaikiau visas mintis ir stengiausi sutelkti dėmesį tik į tai, kas vyksta čia ir dabar.

Žengus pro stiklines Nokso Morgano municipalinio centro duris, mane visu gražumu pasitiko Virdžinijos ruduo. Žydrame danguje akinamai plieskė saulė. Akį džiugino palei gatvę augantys medžiai, žalius lapus keičiantys rusvais, geltonais ir oranžiniais. Centro parduotuvių vitrinose kėpsojo moliūgai ir šieno ryšuliai.

Pasigirdus motociklo burzgimui, pakėliau galvą ir išvydau pravažiuojantį Harvį Litgou. Prie šalmo jis buvo prisitaisęs velnio ragus, o už nugaros pasisodinęs plastikinį skeletą. Pasisveikindamas kilstelėjo ranką ir nugriaudėjo tolyn, mažiausiai dvidešimt keturis kilometrus per valandą viršydamas greitį. Amžinai flirtuoja su įstatymu.

Ruduo visada buvo mano mėgstamiausias metų laikas. Nauja pradžia. Dailios merginos švelniais megztiniais. Amerikietiškojo

futbolo sezonas. Abiturientų sutikimo laikas. Vėsūs vakarai, kuriuos sušildydavo burbonas prie laužo.

Bet viskas pasikeitė. Aš pasikeičiau.

Kadangi pamelavau, kad einu į fizioterapijos kabinetą, negalėjau pietauti mieste, tad patraukiau į namus.

Pasigaminsiu sumuštinį, nors jo nenoriu, sėdėsiu vienas ir pamėginsiu sugalvoti, kaip išverti iki vakaro ko nors neižeidus.

Turėjau susiimti. Juk ne taip ir sunku stumdyti popierius bei retkarčiais pasirodyti viešumoje — tapau niekam tikusiu biurokratu.

— Labas rytas, viršininke, — pasisveikino miestelio mechanikė ir kavinės „Rev“ bendrasavininkė Talula Sent Džon, tiesiai man prieš akis neleistinoje vietoje kirsdama gatvę. Ji vilkėjo kombinezoną, o ilgas juodas kasas buvo persimetusi per petį. Vienoje rankoje laikė pirkinių krepšį, o kitoje — puodelį kavos, kurios tikriausiai parūpino jos vyras.

— Labas, Taši.

Mėgstamiausias Nokemauto gyventojų užsiėmimas — nepaisyti įstatymo. Aš tai griežtai skyriau, kas juoda, o kas balta, bet visi kiti miestelėnai, regis, visą laiką gyveno pilkojoje zonoje. Mano mieste-lyje, įkurtame įstatymo nesilaikančių maištininkų, mažai kas gerbė taisykles ir nurodymus. Prieš tai dirbęs policijos viršininkas daugiau nei dvidešimt metų mielai leido gyventojams tvarkytis savo nuožiūra, o pats blizgino statusą įrodantį savo ženklelį ir asmeniniais tikslais naudojosi pareigomis.

Aš nuovadai vadovauju jau beveik penkerius metus. Šis mieste-lysis — mano namai, o jo gyventojai — mano artimieji. Akivaizdu, kad nepavyko jų išmokyti gerbti įstatymą. O dabar tik laiko klausimas, kol visi supras, kad nebegaliu jų apginti.

Kišenėje pyptelėjo telefonas, siektelėjau jo kaire ranka, bet prisiminiau, kad nebesinešioju aparato toje pusėje. Tyliai nusikeikęs, išsi-
traukiau telefoną dešine ranka.

Noksas: Liepk federalams pabučiuoti į užpakalį tau, man ir visam sumautam miesteliui.

Nieko keisto, kad mano brolis žinojo apie FTB agentus. Žinia tikriausiai pasklido, vos jų sedanui įriedėjus į Pagrindinę gatvę. Bet aš nebuvo nusiteikęs apie tai kalbėtis. Tiesą sakant, niekam nebuvo nusiteikęs.

Telefonas rankoje suskambėjo.

Naomė.

Dar visai neseniai būčiau su nekantrumu atsiliepęs. Nesėkmių lydima naujakurė padavėja krito man į akį, bet ji kažkodėl pamilo mano pikčiurną brolių. Simpatiją pamiršau — buvo lengviau, nei tikėjau, — negana to, mėgavausi matydamas Nokso susierzinimą kas kart, kai man paskambindavo jo būsima žmona.

Tačiau dabar pokalbis su ja prilygo tik dar vienam nepakeliamam rūpesčiui.

Sukdamas į savo gatvę, nukreipiau skambutį į balso paštą.

— Labas rytas, viršininke! — šūktelėjo Nisė, vilkdama pro duris picerijos stendą.

„Dino“ atsidarydavo lygiai vienuoliktą ryto septynias dienas per savaitę, vadinasi, šiandien jau ištvėriau keturias darbo valandas. Naujas rekordas.

— Labas rytas, Nise, — abejingai pasisveikinau.

Norėjau grįžti namo ir užsirakinti. Troškau užsisklęsti nuo pasaulio ir panirti į *tą* tamsą. Visai nepageidavau, kad mane kas kelis žingsnius kalbintų.

— Girdėjau, tas ūsuotas federalas pasiliks. Kaip manai, patiks jam gyventi motelyje? — paklausė ji su šelmiškomis kibirkštėlėmis akyse.

Toji moteris buvo akiniuota, amžinai gumą žiaumojanti paskalūnė, per kiekvieną pamainą ji pašnekindavo pusę miestelio. Vis dėlto šiuo atveju ji neklydo, Nokemauto motelis — higienos inspektorius svajonė. Pažeidimų — nors vežimu vežk. Kas nors turėtų nupirkti tą prakeiktą pastatą ir nugriauti.

— Atsiprašau, Nise. Turiu atsiliepti, — pamelavau, kilstelėdamas telefoną prie ausies ir apsimesdamas, kad man skambina.

Kai ji įlindo atgal į piceriją, įsidėjau telefoną į kišenę ir tekinas įveikiau likusį kelią iki savo daugiabučio.

Palengvėjimas buvo trumpalaikis. Raižytos medinės laiptinės durys su storo stiklo langeliais buvo paremtos kartonine dėže, ant kurios užrašyta *Bylos*.

Šnairuodamas į dėžę, žengiau į laiptinę.

— Tegu tave velniai! — viršuje nuaidėjo moters balsas, bet ne mano pagyvenusios kaimynės.

Pakėlęs galvą išvydau prabangią juodą kuprinę, besiritančią laiptais manęs link lyg koks įmantrus vėjaritis augalas. Per vidurį laiptų dėmesį patraukė dvi ilgos lieknos kojos.

Jos buvo aptemptos samanų spalvos tamprėmis, o žvilgsniui kylant, vaizdas darėsi vis žavesnis. Trumpas pilkas pukuotas megztninis atidengė lopinėlių glotnios įdegusios odos ir stangrių raumenų po ja, bet kartu paryškino subtilius apvalumus. Vis dėlto dėmesį labiausiai kaustė veidas. Tarytum iš marmuro iškalti skruostikauliai. Didelės tamsios akys. Iš susierzinimo papūstos ir taip putlios lūpos.

Jos plaukai — labai tamsūs, beveik juodi — nukirpti trumpai ir griežtai, truputį susitaršę, lyg ką tik perbraukus pirštais. Prispaudžiau rankas prie šonų.

Gražuolė Andželina Solavita, dar žinoma kaip Lina, arba mano brolio buvusi draugė, stovėjo mano laiptinėje.

Negerai.

Pasilenkęs pakėliau prie kojų nukritusią kuprinę.

— Atsiprašau, kad apmėčiau daiktais! — šūktelėjo ji, tempdama į viršų didelį lagaminą su ratukais.

Dėl patrauklaus vaizdo nesiskundžiau, bet nerimavau, kaip reikės ištvirti pokalbį.

Antrame aukšte buvo trys butai: mano, ponios Tvydi ir tuščias šalia manojų.

Jau ir taip pakako bėdų gyvenant priešais pagyvenusią našlę, negerbiančią privatumo ir asmeninės erdvės. Nė kiek nesinorėjo dar daugiau rūpesčių. Net jei tai būtų Lina.

— Įsikraustai? — paklausiau, jai vėl pasirodžius laiptų viršuje. Klausimas nuskambėjo kaip per prievartą išstartas, mano balsas buvo įsitempęs.

Ji apdovanojo viena savo seksualių šypsenėlių.

— Aha. Kas vakarienės?

Stebėjau, kaip pasileidžia laiptais žemyn — greitai ir grakščiai.

— Deja, nepasiūlysiu nieko gero.

Parduotuvėje nebuvau jau... Ką gi, neprisiminiau, kada pastarąjį kartą lankiausi „Groverio maisto prekėse“ nusipirkti produktų. Kai nepamiršdavau, kad reikia pavalgyti, užsisakydavau maisto į namus.

Lina, sustojusi ant apatinio laiptelio, atsidūrė mano akių lygyje ir neskubėdama mane nužvelgė. Plačiai išsišiepė.

— Nenuvertink savęs, Robinai Hudai.

Taip ji mane pavadino prieš kelias savaites, kai sutvarkė siūles, — išsidraskiau jas gelbėdamas brolio kailį. Tuo metu turėjau galvoti apie kalną ataskaitų, kurias reikės parašyti po pagrobimo ir susišaudymo, tačiau sėdėjau atremtas į sieną ir galvojau tik apie ramias, įgudusias Linos rankas, jos gaivų kvapą.

— Flirtuoji?

Nenorėjau taip atsakyti, bet laikiausi įsikibęs paskutinių valios likučių. Dar gerai, kad neprasitariau, jog man patinka jos skalbiklio kvapas.

Moteris kilstelėjo antakį.

— Tu mano gražus naujas kaimynas, policijos skyriaus viršininkas ir koledžo laikų vaikinio brolis.

Ji palinko dar arčiau, ir mano pilve sukruto žiežirba. Norėjau jos nepaleisti, troškau laikyti saujoje, kol atitirpdys mano suledėjusį kraują.

— Man *labai* patinka prastos mintys. O tau? — Jos šypsena pasidarė pavojinga.

Kadaise būčiau pamėginęs ją sužavėti. Būčiau pasimėgavęs flirtu, pasidžiaugęs abipuse trauka. Bet pasikeičiau.

Kilstelėjau jos kuprinę už petnešos. Mano ir Linos pirštai susi-

pynė. Žvilgsniai susitiko. Toji žiežirba pilve sudužo į dešimtį mažyčių kibirkštėlių, ir to beveik pakako, kad prisiminčiau, ką reiškia ką nors jausti.

Beveik.

Lina įdėmiai mane stebėjo. Tos viskio spalvos akys žvelgė į mane, tarsi būčiau atversta knyga.

Atitraukiau pirštus.

— Kuo, sakei, užsiimi pragyvenimui? — paklausiau.

Kadaise prabėgomis užsiminė, kad darbas nuobodus, ir pakeitė temą. Bet ji pasižymėjo pastabiu žvilgsniu, ir man parūpo, kokia veikla ją skatina ištisas savaites trūnyti Virdžinijos užkampyje.

— Draudimu, — atsakė, užsimesdama kuprinę ant peties.

Mudu abu nejudėjome iš vietos. Aš nesitraukiau todėl, kad tos kibirkštys buvo vienintelis geras dalykas per pastarąsias kelias savaites.

— Koku draudimu?

— Kodėl klausi? Nori apsidrausti? — paerzino ji ir ėmė trauktis.

Bet aš norėjau, kad ji dar taip pastovėtų, norėjau, kad įkurtų tas kibirkštėles, rūpėjo patikrinti, ar mano viduje dar buvo ką deginti.

— Gal užnešti? — pasiūliau, nykščiu rodydamas į dėžę prie durų.

Moteris liovėsi šypsojusi.

— Aš pati, — žvaliai pareiškė, braudamasi pro mane.

Sulaikiau ją.

— Ponia Tvydi man kailį iškarš, jei sužinos, kad leidau tau nešti laiptais dėžę, — neatlyžau.

— Ponia Tvydi?

Parodžiau į viršų.

— 2C. Ji su draugais išėjo kilnoti svarmenų. Bet neilgai trukus susipažinsite. Ponia Tvydi tuo pasirūpins.

— Jei ji išėjusi, nesužinos, kad kankinau sužeistą žmogų, liepdama užvilkti laiptais dėžę, — atrėžė Lina. — Kaip žaizdos? Gyja?

— Neblogai, — pamelavau.

Ji numykė ir vėl kilstelėjo antakį.

— Tikrai?

Lina manimi nepatikėjo. Bet taip smarkiai, taip karštligiškai troškau tų mažyčių jausmo kruopelių, kad man nerūpėjo.

— Jaučiuosi sveikas kaip ridikas, — pareiškiau.

Išgirdau tylią melodiją ir pastebėjau susierzinimą, šmėstelėjusį Linos veide, traukiant telefoną iš paslėptos kišenės tamprių juosmenyje. Dar spėjau ekrane pastebėti žodį „Mama“, ir ji atmetė skambutį. Regis, mes abu vengėme artimųjų.

Pasinaudojęs jos išsiblaškimu, pakėliau dėžę, stengdamasis nepaisyti kairiosios rankos. Petys ėmė tvinkseti, nugara nusirito šalto prakaito lašelis. Bet vos tik mūsų žvilgsniai vėl susitiko, tos kibirkštys atgijo.

Nežinojau, kas tai, tik supratau, kad man to reikėjo.

— Kaip matau, esi toks pat užsispyręs kaip tavo brolis, — pasakė ji, vėl įsidėdama telefoną į kišenelę.

Dar kartą vertinamai mane nužvelgusi, apsisuko ir ėmė kilti laiptais.

— Jei jau užsiminei apie Nokšą, — tariau stengdamasis išlaikyti ramų balsą, — spėju, apsispyvenai 2B?

Pastatas, kurio pirmame aukšte buvo baras ir vyrų kirpykla, priklausė mano broliui.

— Taip. Iki tol buvau apsistojusi motelyje, — atsakė Lina.

Mintyse padėkojau, kad į viršų ji lipo lėčiau, nei leidosi į apačią.

— Negaliu patikėti, kad taip ilgai ten ištvėrei.

— Šįryt mačiau, kaip žiurkė įsivėlė į pjautynes su žiurkės dydžio tarakonu. Paskutinis lašas, — pasakė ji.

— Galėjai apsistoti pas Nokšą ir Naomę, — tariau, skubėdamas išberti žodžius, kol nepristigau kvapo.

Buvau praradęs formą, negana to, kvapą gniaužė dailaus tamprėmis išryškinto užpakaliuko vaizdas.

— Man patinka nuosava erdvė, — pasakė ji.

Pasiekėme laiptų viršų, nusekiau paskui ją iki atvirų buto durų. Mano nugara kliokė ledinio prakaito upelis. Privalėjau grįžti į sporto

klubą. Jei jau likusį gyvenimą būsiu vaikščiojantis lavonas, bent jau turėsiu jėgų palaikyti pokalbį lipdamas laiptais.

Lina numetė kuprinę ir atsigręžusi paėmė iš manęs dėžę.

Mūsų pirštai vėl susilietė.

Ir vėl kažką pajutau. Ir ne tik skausmą petyje ar tuštumą krūtinėje.

— Ačiū už pagalbą, — ištarė ji, imdama iš manęs dėžę.

— Jei ko nors prireiks, aš šalia, — pasakiau.

Moters lūpos vos pastebimai šyptelėjo.

— Atsiminsiu. Dar pasimatysim, smarkuoli.

Stovėjau lyg priaugęs prie grindų net po to, kai ji uždarė duris, ir laukiau, kol visos tos kibirkštys užges.

STRATEGIJA — VENGTI

Lina

Uždariau savo naujojo buto duris, kitapus palikdama sužeistą, paniurusį metro aštuoniasdešimt penkių ūgio Nešą Morganą.

— Nė nesvajok, — sumurmėjau panosėje.

Šiaip jau mėgau rizikuoti, žaisti su ugnimi, o pažintis su Seksualiuoju Teisinguoliu, kaip jį vadino Nokemauto ponios, tikrai būtų rizikinga. Be to, buvo ir svarbesnių reikalų, neturėjau kada vaikyti Nešą tarsi šešėlis persekiojančio liūdesio.

Sužeistas ir paniuręs, — pagalvojau, per kambarį tempdama savo dokumentus.

Nenustebau, kad jis mane traukė. Nors mėgavausi trumpalaikiais santykiiais, užvis labiausiai patiko susidurti su iššūkiu. O įsigauti į jo vidų ir išsiaiškinti, kas liūdesiu aptemdė tam didvyriui akis, būtų tikras iššūkis.

Bet Nešas man pasirodė kaip rimtų santykių siekiantis vyras, o aš tokiems buvau alergiška.

Vos tik parodai susidomėjimą žmogumi, ir jis ima manyti turįs teisę tau nurodinti, ką ir kaip daryti, o šito nemėgau labiausiai. Man patiko pramogos, medžioklės jaudulys. Mėgau derinti dėlionės detales, kol pavyksta surinkti visą paveikslą, o tada pereiti prie naujos dėlionės. O tarp tokių žaidimų norėdavosi grįžti į savo namus, pilnus vien tik mano daiktų, užsisakyti patinkamo maisto ir su niekuo nesiginčyti, ką žiūrėti per televizorių.

Trinktelėjau dėžę ant mažyčio valgomojo stalo ir nužvelgiau naujas valdas.

Butas turėjo potencialo. Supratau, kodėl Noksas nusipirko pastatą. Tas žmogus visada išvelgdavo potencialą, slypintį netikėtose vietose. Aukštos lubos, apibraižytos medinės grindys, dideli langai su vaizdu į gatvę.

Svetainėje stovėjo išblukusi gėlėta sofa, atsukta į tuščią mūrinę sieną, mažas, bet tvirtas apskritas valgomojo stalas su trimis kėdėmis ir iš senų medinių dėžių suręstos lentynos po langais.

Virtuvė, įrengta ankštame kamputyje, atitvertame gipskartonio sienomis, buvo pasenusi dviem dešimtmečiais. Menka problema, nes aš negaminu valgio. Spintelės padengtos akį rėžiančiu geltonu laminatu, jau seniai išėjusiu iš mados, jei apskritai kada jis buvo madingas. Bet virtuvėje yra mikrobangų krosnelė ir šaldytuvas, kuriame tilptų išsineštinis maistas ir pakuotė alaus, taigi man sočiai pakaks.

Miegamajame buvo nemaža spinta, kuri, priešingai nei virtuvė, buvo būtina, nes mėgau kaupti drabužius. Prijungtas vonios kambarys įrengtas žaviu vintažiniu stiliumi — jame buvo vonia su kojelėmis ir niekam tikusi kriauklė, ant kurios netilptų nė procentas mano mažiažo bei odos priežiūros priemonių kolekcijos.

Atsidusau. Jei sofa pasirodys esanti patogi, galbūt apsieisiu be lovos. Nežinau, kiek dar čia užtruksiu, kiek dar laiko prireiks, kol rasiu, ko ieškau.

Po velnių, tikėjaisi, kad nedaug.

Klestelėjau ant sofos melddamasi, kad tik ji būtų patogi.

Nepatogi.

— Už ką mane baudi? — kreipiausi į lubas. — Nesu blogas žmogus. Praleidžiu pėsčiuosius. Aukoju gyvūnų prieglaudai. Valgau daržoves. Ko dar iš manęs nori?

Visata neatsakė.

Giliai atsidusau ir pagalvojau apie savo namą Atlantoje. Buvau pratusi prie prastų darbo sąlygų. Grįžusi po užsitęsios viešnagės dviejų žvaigždučių motelyje visada džiaugdavausi savo brangiais patalais, minkšta firmine sofa ir nepriekaištingai sutvarkyta spinta.

Tačiau ši užsitęsusi viešnagė darėsi nepakenčiama.

Ir kuo ilgiau gyvenau miestelyje be menkiausio pėdsako ar prošvaistės, tuo labiau stiprėjo nerimas. Iš šalies galbūt atrodė, kad elgiuosi kaip impulsyvi pasiutėlė. Bet iš tiesų tik laikiausi kadaise susidaryto plano. Buvau kantri ir racionali, o riziką pasverdavau.

Bet ištisos savaitės miesteliūkštyje, nuo kurio iki artimiausios „Sephora“ parduotuvės — trisdešimt aštuonios minutės kelio, be menkiausios užuominos, kad einu į tą pusę, ėmė varginti, todėl ir kalbėjausi su lubomis.

Mane kamavo nuobodulys bei susierzinimas, ir šis pavojingas derinys dar labiau kurstė įkyriai kirbančią dvejonę, kad galbūt toks darbas man nebepatinka. Toji dvejonė staiga sušmėžavo tada, kai atliekant paskutinę užduotį reikalai pakrypo bloga linkme. O čia dar vienas dalykas, apie kurį nenorėjau galvoti.

— Gerai, visata, — vėl kreipiausi į lubas. — Noriu, kad *bent vienas dalykas* susiklostytų gerai. Bent vienas. Pavyzdžiui, prasidėtų batelių išpardavimas arba, nežinau, tyrimas pasistūmėtų, kol dar neišėjau iš proto.

Šį kartą visata atsiliepė telefono skambučiu.

Visata — tikra šiknė.

— Labas, mama, — pasisveikinau, jausdama ir susierzinimą, ir prieraišumą.

— Pagaliau atsiliepei! Nerimavau.

Bonė Solavita iš prigimties nebuvo linkusi nerimauti, bet šią ant pečių užkrautą užduotį prisiėmė su didžiausiu užsidegimu.

Per tokius kasdienius pokalbius nepajėgdavau nusėdėti vienoje vietoje, todėl pakilau nuo gumbuotos sofos ir patraukiau prie stalo.

— Nešiau laiptais daiktus, — paaiškinau.

— Tikiuosi, nebuvo per sunku?

— Tik vienas lagaminas ir vienas laiptų maršas, — pasakiau, nukeldama bylų dėžės dangtį. — Ką jūs veikiat?

Dėmesio nukreipimas padėdavo palaikyti gerus santykius su tėvais.

— Važiuoju į Rinkodaros skyriaus susirinkimą, o tėtis vėl palindęs po to prakeikto automobilio kapotu, — atsakė ji.

Mama, dirbusi rinkodaros vadove, pasitraukė iš pareigų ir ilgiau, nei buvo būtina, rūpinosi manimi, kol išvykau studijuoti toli nuo namų esančiame koledže. Tada ji grįžo į darbą ir sėkmingai kopė karjeros laiptais nacionalinėje sveikatos apsaugos organizacijoje.

Mano tėvas Hektoras, buvęs santechnikas, prieš šešis mėnesius išėjo į pensiją. „Tas prakeiktas automobilis“ — dėmesio ir priežiūros reikalaujantis 1968 metų „Mustang Fastback“, kurį padovanojau jam gimtadienio proga prieš dvejus metus, gavusi riebų priedą prie atlyginimo. Tokį automobilį jis turėjo jaunystėje, kai buvo žavus Ilinojaus viengungis, bet išmainė į prabangų pikapą, kad padarytų įspūdį ūkininko dukrai. Tėtis tą ūkininko dukrą, mano motiną, vedė ir ilgus dešimtmečius ilgėjosi senojo automobilio.

— Ar jau pavyko užvesti? — paklausiau.

— Dar ne. Vakar per vakarienę visas ausis man išūžė, dvidešimt minučių postringavo apie karbiuratorius. Atsilyginau tuo pačiu — ėmiau pasakoti, kad ketiname keisti reklamines žinutes atsižvelgdami į Rytų pakrantės priemiesčių demografiją, — patenkinta pasakojo mama.

Nusijuokiau. Tokie jau tie mano tėvų santykiai, — kad ir kokie buvo skirtingi žmonės, kad ir kaip seniai susituokę, vis tiek ištikimai vienas kitą palaikė ir... erzino.

— Tik jūs taip ir elgiatės, — pasakiau.

— Svarbiausia — pastovumas, — išdainavo mama.

Išgirdau, kaip kažkas apibėrė ją klausimais.

— Panaudok antrą prezentacijos variantą. Vakar pataisiau. Ak, ir paimk man „Pellegrino“, gerai? Ačiū. — Mama atsikrenkštė. — Atsiprašau, mieloji.

Man visą laiką buvo juokinga, kaip smarkiai skyrėsi mamos balsas bendraujant su manimi ir su pavaldiniais.

— Nieko baisaus. Tu užsiėmusi viršininke.

Bet vis tiek rasdavo laiko sutartomis dienomis paskambinti dukrai.

Aha. Griežtas mamos tvarkaraštis ir tėvų noras visada žinoti, jog jaučiuosi gerai, lėmė, kad beveik kiekvieną mielą dieną kalbėdavausi

su kuriuo nors iš tėvų. Jei per ilgai jų vengdavau, nepranešę išdygdavo prie mano durų.

— Tu vis dar Kolumbijos apygardoje, tiesa? — paklausė ji.

Susiraukiau, nutuokdama, kas laukia.

— Netoliese. Tai mažas miestelis į šiaurę nuo Kolumbijos apygardos.

— Mažuose miesteliuose karjeristes sugundo netašyti vietinių verslų savininkai. Oi! Arba šerifai. Ar jau susipažinai su šerifu?

Prieš kelerius metus viena bendradarbė supažindino mamą su meilės romanais. Dabar jos kasmet drauge vyksta atostogų, kurios visada sutampa su kokios nors knygos pristatymu. Mama tikisi, kad mano gyvenimas bet kurią akimirką virs romantinės komedijos siužetu.

— Su policijos skyriaus viršininku, — patasiau. — Jis gyvena kaimynystėje.

— Išgirdus, kad šalia gyvena teisėsaugos pareigūnas, man tūkstanteriopai palengvėjo. Žinai, jie moka teikti pirmąją pagalbą.

— Ir turi daugybę kitų ypatingų įgūdžių, — tarstelėjau, stengdamasi nesuirzti.

— Ar jis vienišas? Žavus? Ar turi kokių nors trūkumų?

— Man atrodo. Tikrai taip. Dar per menkai pažįstu, kad pastebėčiau. Jis Nokso brolis.

— Oi.

Mamai tame viename skiemenyje pavyko labai daug sutalpinti. Mano tėvai su Noksu taip ir nesusipažino. Tik žinojo, kad studijuodama su juo susitikinėjau — labai trumpai, — o išsiskyre likome draugai. Mama klaidingai kaltino jį dėl to, kad jos trisdešimt septynerių metų duktė vis dar vieniša ir nenusiteikusi įsipareigoti.

Nebuvo taip, kad ji žūtbūt trokštų vestuvių ir vaikaičių. Tiesiog mano tėvai atsikvėps tik tada, kai mano gyvenime atsiras žmogus, kuris perims nerimaujančio globėjo vaidmenį. Nesvarbu, kad tapau visiškai savarankiška. Mamai ir tėčiui vis dar buvau penkiolikmetė, gulinti ligoninės lovoje.

— Žinai, mudu su tėčiu kaip tik kalbėjomės, ar neišvykus kur nors šį savaitgalį. Galėtume šokti į lėktuvą ir aplankyti tave.

Mažiausiai reikėjo, kad mane visur kaip šešėlis sekiotų tėvai. Turėjau dirbti.

— Nežinau, kiek laiko būsiu miestelyje, — diplomatiškai atsakiau. — Gali būti, kad jau netrukus važiuosiu namo.

Mažai tikėtina, nebent pavyktų aptikti informacijos, kuri pakeiptų tyrimą nauja kryptimi. Bet bent jau akiplėšiškai nemelavau.

— Nesuprantu, kodėl taip neorganizuotai vykdomi įmonės mokymai, — nusistebėjo mama.

Laimė, man nespėjus suregzti įtikinamo atsakymo, vėl pasigirdo slopus balsas:

— Turiu eiti, mieloji. Prasideda susirinkimas. Žodžiu, pranešk, kai susiruoši grįžti į Atlantą. Dar iki Padėkos dienos atskrisime tavęs aplankyti. Jei tinkamai suderinsime, galėsime tave palydėti pas gydytoją.

Aha. Tikrai eisiu pas gydytoją su tėvais. Žinoma.

— Vėliau aptarsime, — pasakiau.

— Myliu tave, mieloji.

— Aš irgi tave myliu.

Baigusi pokalbį, atsidusau ir sudejavau. Net būdama už kelių šimtų kilometrų jaučiausi taip, lyg mama man prie veido spaustų pagalvę.

Pasigirdo beldimas į duris. Sunerimusi pašnairavau į jas, svars tydama, ar kitapus nestovi mama, panorusi mane nustebinti.

Bet tada pasigirdo dunkstelėjimas, tarsi kas piktai spirtų į durų apačią. Jį palydėjo šiurkštus burbėjimas:

— Lina, atidaryk. Šūdas, kaip sunku.

Perėjusi kambarį atlapojau duris ir išvydau koridoriuje Noksą Morganą, jo dailiąją sužadėtinę Naomę ir Naomės dukterėčią Veilėją.

Naomė išsišiepusi laikė kambarinį augalą. Noksas susiraukęs vilko, regis, kelias dešimtis kilogramų patalynės. Veilėja, nutaisiusi nuobodulio išraišką, laikė dvi pagalves.

— Tai štai kas būna, kai išsikraustai iš tarakonų motelio? Žmonės ima lankytis nepranešę? — paklausiau.

— Traukis iš kelio.

Noksas prasibrovė pro mane, nešdamas balkšvą antklodę.

— Atsiprašau, kad neperspėjė įsiveržėme. Norėjome tau įteikti įkurtuvių dovanas, — pasakė Naomė.

Tai buvo aukšta brunetė, mėgstanti moteriško stiliaus drabužius. Ji visa buvo švelni — ir trumpi banguoti plaukai, ir megzta ilgarkan-
kovė suknelė, apgulanti sultingus apvalumus, ir žvilgsnis, kryptantis į tvirtą jos sužadėtinio, kuris žirgliojo į mano miegamąjį, užpakalį.

Grazūs užpakaliai — Morganų šeimos bruožas. Pasak Naomės mamos Amandos, Nešo užpakalis, aptemptas uniforminėmis kelnėmis, laikomas miestelio vertybe.

Veilėja žengė per slenkstį. Jos šviesūs plaukai buvo surišti į uodegą, išryškėjo laikinos mėlynos sruogos.

— Štai, — ištare ji, atkišdama man pagalves.

— Ačiū, bet atsikrausčiau *neilgam*, — pabrėžiau, mesdama jas ant sofos.

— Nokemautas nepastebimai gali virsti namais, — pasakė Naomė, įteikdama man augalą.

Ji kalbėjo iš patirties. Į miestelį atvyko prieš kelis mėnesius, tikėdamasi ištraukti savo dvyneę seserį iš nemalonumų, bet pati į juos įsipainiojo. Vos per kelias savaites Naomė tapo savo dukterėčios globėja, įsidarbino dviejose vietose, buvo pagrobta ir ją pamilo santykių vengiantis Noksas Morganas.

Dabar jie gyveno dideliame name miestelio prieigose apsupti šunų bei šeimos narių ir planavo vestuves. Mintyse pasižadėjau vieną dieną supažindinti savo mamą su Naome. Išgirdusi apie tikrą meilės istoriją su laiminga pabaiga, ji išeis iš proto.

Noksas iš miegamojo grįžo tuščiomis rankomis.

— Sveikinu su įkurtuvėmis. Lovą atveš po pietų.

Sumirksėjau.

— Parūpinai man lovą?

— Nepurkštauk, — išrėžė jis ir, apkabinęs Naomę per pečius, prisitraukė prie šono.

Naomė niuktelėjo alkūne jam į pilvą.

— Būk mandagus.

— Ne, — burbtelėjo jis.

Iš jų išėjo graži pora. Aukštas tatuiruotas barzdotas niurzga ir apvalutė besišypsanti brunetė.

— Vikingas norėjo pasakyti, kad džiaugiamės, jog apsisistojai miestelyje, ir pamanėme, kad turėdama lovą patogiau gyvensi, — išvertė Naomė.

Veilėja klestelėjo ant sofos pagalvėlių.

— Kur televizorius? — paklausė.

— Dar neturiu. Bet kai įsigysiu, paprašysiu tavo pagalbos jį prijungti.

— Penkiolika žalių, — pasakė ji, susidėdama rankas už galvos; mergaitė puikiai nusimanė apie elektronikos prietaisus ir nesidrovėjo pasinaudodama talentu užsidirbti pinigų.

— Veilėja, — papriekaištavo Naomė.

— Ką? Pritaikysiu draugų ir šeimos nuolaidą.

Mėginau prisiminti, ar kada nors turėjau tokių artimų žmonių, kad užsitarnaučiau draugų ir šeimos nuolaidą.

Noksas pamerkė akį Veilėjai ir vėl spustelėjo Naomę.

— Turiu apie kai ką šnektelėti su Nešu, — pareiškė jis, besdamas nykščiu į mano duris. — Linse, jei dar ko nors prireiks, pranešk.

— Na, man pakanka ir to, kad čia dėl dušo nereikės kautis su armija tarakonų. Ačiū, jog leidai laikinai pagyventi.

Noksas atidavė man pagarbą, šyptelėjo puse lūpų ir patraukė prie durų.

Naomė nusipurtė.

— Tas motelis pavojingas sveikatai.

— Jame bent jau yra televizorius, — iš tuščio miegamojo šūktelėjo Veilėja.

— Veilėja! Ką darai? — šūktelėjo teta.

— Šniukštinėju, — atsakė dvylikametė ir pasirodė tarpduryje, sukišusi rankas į kristaliukais pagražintas džinsų kišenes. — Viskas gerai. Ji čia dar neturi jokių daiktų.

Koridoriuje pasigirdo garsus dunksėjimas.

— Atidaryk, šikniau, — suurzgė Noksas.

Naomė užvertė akis.

— Atsiprašau už savo šeimos narius. Jie kaip laukiniai.

— Necivilizuoti žmonės savaip žavūs, — atsakiau.

Susipratusi, kad vis dar laikau augalą, nunešiau jį prie lango ir pastačiau ant vienos iš tuščių medinių dėžių. Augalo lapai buvo žali ir žvilgantys.

— Čia pakalnutė. Pražys tik pavasarį, bet ji simbolizuoja laimę, — paaiškino Naomė.

Na, žinoma. Naomė nepaprastai dėmesinga.

— Dar viena priežastis, kodėl šitaip įsiveržėme pas tave, — norėjome pakviesti vakarienės sekmadienį, — tęsė ji.

— Kepsim vištieną, bet turbūt bus koks šimtas daržovių, — perspėjo Veilėja, priėjusi prie lango pažiūrėti į gatvę.

Vakarienė, kurios man nereikės užsisakyti, ir galimybė stebėti prijaukintą Noksa? Nė už ką neatsisakyčiau tokio kvietimo.

— Žinoma. O ką man atsinešti?

— Tik pati ateik. Bus tikra puota — gaminsiu ne tik aš, bet ir mano tėvai, ir Stefas, — patikino Naomė.

— Gal alkoholinio gėrimo? — pasiūliau.

— Niekada neatsisakome, — prisipažino ji.

— Ir butelį „Yellow Lightning“, — išdrožė Veilėja.

Naomė perspėjamai pašnairavo į Veilėją.

— Prašau, — pridūrė mergaitė.

— Jei nori viso butelio to dantis gadinančio limonado, turėsi šiandien per pietus prie picos suvalgyti salotų ir brokolių per vakarienę, — pareiškė Naomė.

Veilėja pasigręžusi į mane užvertė akis ir nuslinko prie stalo.

— Teta Naomė pamišusi dėl daržovių.

— Patikėk manimi, yra ir blogesnių dalykų, dėl kurių gali būti pamišęs, — pasakiau jai.

Mergaitė nužvelgė mano bylų dėžę, ir kai mikliais pirščiukais ištraukė vieną aplanką, pasigailėjau neuždėjusi dangčio.

— Nė nemėgink, šniukštinėtoja, — tariau, staigiai ištraukdama bylą jai iš rankos.

— Veilėja! — subarė Naomė. — Lina dirba draudimo srityje. Tai turbūt konfidenciali informacija.

Ji nė nenumanė.

Čiupau dangtį ir užvožiau ant dėžės.

Beldimas koridoriuje nesiliovė.

— Nešai? Tu namie?

Regis, ne aš viena slėpiausi nuo šeimos narių.

— Eime, Vėja, kol Noksas nesugriovė viso pastato, — paragino Naomė, ištiesdama ranką dukterėčiai.

Veilėja prisiglaudė prie tetos.

— Ačiū už gėlę... ir lovą... ir gyvenamąją vietą, — pasakiau.

— Labai džiaugiuosi, kad dar pabūsi, — patikino Naomė, mums žingsniuojant prie durų.

Bent vienas žmogus džiaugėsi.

Noksas stovėjo priešais Nešo buto duris, ieškodamas tinkamo rakto.

— Man atrodo, jo nėra namie, — išpyškinau.

Nežinojau, ką Nešas veikia, bet abejoju, ar norėtų, kad brolis įsiveržtų į jo butą.

Noksas pakėlė akis.

— Girdėjau, jis išėjo iš darbo ir grįžo namo.

— Iš tikrųjų girdėjome, kad jis iš darbo nuėjo į fizioterapiją, bet Nisė iš „Dino“ pastebėjo jį prie namų, — patikslino Naomė.

Gandai mažame miestelyje plinta žaibo greičiu.

— Turbūt grįžo ir vėl išėjo. Nešdama daiktus į butą jo nepastebėjau.

Noksas įsidėjo raktus į kišenę.

— Jei jį pamatysi, perduok, kad ieškau.

— Aš irgi, — įsiterpė Naomė. — Skambinau, norėdama pakviesti sekmadienį vakarienės, bet įsijungė balso paštas.

— Na, tai pasakykit, kad ir aš jo ieškau, — pareiškė Veilėja.

— O tu kodėl? — nustebo Noksas.

Veilėja truktelėjo pečiais. Ji vilkėjo rožinį megztuką.

— Nežinau. Kad neiškrisčiau iš konteksto.

Noksas apglėbė jos galvą ir pašiausė plaukus.

— Fe! Todėl turiu naudoti pramoninio stiprumo plaukų laką! — pasiskundė Veilėja.

Bet kai mano tatuiruotasis niurzga draugas pakštelėjo jai į viršugalvį, pastebėjau, kaip mergaitės lūpų kampučiai kilstelėjo į viršų.

Naomei su Veilėja pavyko neįveikiama užduotis — paversti Noksą Morganą minkštaširdžiu. Ir aš su pasimėgavimu tai stebėjau.

— Lovą atveš šiandien trečią. Vakarienė sekmadienį šeštą, — išbeldė Noksas.

— Bet gali atvažiuoti anksčiau. Ypač jei atsineši vyno, — pridūrė Naomė merkdama akį.

— Ir „Yellow Lightning“, — įsiterpė Veilėja.

— Pasimatysime sekmadienį.

Jie trise patraukė prie laiptų — Noksas ėjo per vidurį, apkabinęs savo merginas per pečius.

— Ačiū, kad leidai čia apsistoti! — šūktelėjau pavymui.

Noksas atsakydamas kilstelėjo ranką.

Išlydėjusi juos, uždariau buto duris. Mano žvilgsnį patraukė žvilgantys žali gėlės lapai. Vienišas jaukus akcentas tuščiame kambaryje.

Niekada nesu turėjusi kambarinių augalų. Nei augalų, nei gyvūnų. Nieko, kas kelias dienas ar savaites neišgyventų be manęs.

Vyliausi, gėlė nenumirs, kol sutvarkysiu reikalus. Atsidususi pasiėmiau Veilėjos ištrauktą aplanką ir atsiverčiau.

Į mane spoksojo Dankano Hugo veidas.

— Amžinai nesislėpsi, — pasakiau jam.

Išgirdau, kaip Nešo durys atsidarė ir tyliai užsivėrė.

NEGYVAS GRIOVYJE

Nešas

Saulei kylant virš medžių, šarma ant žolės stiebelių virto žėrinčiais deimantais. Visureiği sustabdžiau šalikelėje. Stengiausi nekreipti dėmesio į besiblaškančią širdį, prakaituojančius delnus, spaudimą krūtinėje.

Didžioji dalis Nokemauto gyventojų turbūt vis dar lovose. Šiaip jau buvome labiau vėlyvų girtuoklių nei ankstyvų žmonių miestelis. Taigi tikimybė tokiu metu su kuo nors čia susidurti buvo maža.

Nenorėjau, kad miestelis imtų pliaukšti liežuviais apie viršininą Morganą, kuris buvo pašautas, o tada išprotėjo, mėgindamas atgauti prakeiktą atmintį.

Noksas ir Lučianas neabejotinai įsitrauktų, imtų kaišioti nosį ten, kur civiliams nepriklauso. Naomė užjaučiamai šnairuotų į mane, kartu su savo tėvais pultų rūpintis, kad būčiau sočiai pavalgęs ir apskalbtas. Laiza Dži apsimestų, kad nieko nenutiko, — kadangi buvau Morganas, tik tokia reakcija man buvo priimtina. Galiausiai būčiau priverstas trumpam išeiti iš darbo. O tada, po velnių, kas būtų?

Dirbdamas bent jau turėjau dėl ko gyventi. Turėjau priežastį kiekvieną rytą lipti iš lovos — tiksliau, nuo sofos.

Ir jei jau kiekvieną dieną lipau nuo sofos ir vilkausi uniformą, bent jau šį tą nuveiksiu naudingo.

Įjungiau parkavimo režimą ir užgesinau variklį. Kumštyje spausdamas raktelius, atidariau dureles ir išlipau ant žvirgždo šalikelėje.

Rytas buvo gavus ir giedras. Ne taip kaip tas ūkanotas ir aklinais tamsus vakaras. Bent jau šį tą prisimenu.

Pilve tūnantis nerimas slėgė tarsi sunkus kamuolys.

Ramindamas save įkvėpiau. Įkvėpti per keturias. Laikyti septynias. Iškvėpti per aštuonias.

Nerimavau, kad taip ir neprisiminsiu. Nerimavau, kad prisiminsiu. Nežinojau, kas blogiau.

Kitapus kelio kiek akys aprėpė driekėsi žolėmis ir krūmais apžėlęs pamirštas areštuotas sklypas.

Sutelkiau dėmesį į dantytą metalinį raktelį, smingantį man į odą, o paskui į žvirgždą, gurgždantį po auliniais. Lėtai ėjau prie automobilio, kurio ten nebuvo ir kurio neprisimaniau.

Nematomas lankas skaudžiai suspaudė krūtinę. Stabtelėjau. Mano smegenys gal ir neprisiminė, bet kažkas kita viduje prisiminė.

— Kvėpuok, šikniau, — paliepiu sau.

Keturi. Septyni. Aštuoni.

Keturi. Septyni. Aštuoni.

Kojos pagaliau pakluso ir vėl pajudėjo į priekį.

Prie automobilio, tamsaus ketverių durų sedano, prisartinau iš užpakalio. Bet to neprisimenu. Gal tūkstantį kartų peržiūrėjau automobilio kameros užfiksuotą incidentą, tikėdamasis atgaivinti atmintį, bet kiekvieną kartą atrodė, kad stebiu kitą žmogų, žengiantį į mirtiną pavojų.

Nuo mano mašinos durelių iki sedano užpakalinio bamperio — devyni žingsniai.

Nykščiu paliečiau užpakalinį žibintą. Po daugelio tarnybos metų tai buvo tik nekaltas ritualas, bet ši sykį būtent mano piršto atspaudas padėjo atpažinti tą automobilį.

Jutau, kaip nugara srūva prakaitas.

Kodėl neprisimenu?

Ar kada nors prisiminsiu?

Ar net nepastebėsiu, jei Hugo grįš užbaigti to, ką pradėjo?

O gal pastebėsiu?

Ar man apskritai rūpės jį sučiupti?

— Niekam nepatinka tokie liūdni apgailėtini šikniai, — garsiai suburbėjau.

Trūkmingai įkvėpęs, žengiau dar tris žingsnius ir atsidūriau ties menamomis vairuotojo pusės durelėmis. Toje vietoje buvo kraujo. Kai pirmą kartą grįžau apsižvalgyti, neprisiverčiau išlipti iš automobilio, tik sėdėjau prie vairo, spoksodamas į rūdžių spalvos dėmę ant žvirgždo.

Dabar jos nebėra, gamta viską sutvarkė. Bet aš ją įsivaizdavau.

Vis dar girdėjau garso aidą. Kažką tarp šnypštimo ir trakstelėjimo. Tas garsas sapnuose trikdė. Nežinojau, kas tai buvo, bet kažkodėl atrodė ir svarbu, ir baisu.

— Šūdas, — ištariau panosėje.

Prispaudžiau nykštį tarp antakių ir patryniau tą vietą.

Per vėlai išsitraukiau ginklą. Neprisiminiau, kaip kulkos smigo į kūną. Du šūviai vienas po kito. Kritau ant žemės. Ar Dankanas Hugo iššoko iš automobilio ir palinko virš manęs? Neprisiminiau, ką man sakė; jis koja primynė rankos, kurioje laikiau ginklą, riešą. Neprisiminiau, kaip nukreipė savo pistoletą man į galvą. Neprisiminiau, ką sakė.

Žinojau tik tiek, kad buvau per plauką nuo mirties.

Turėjau mirti.

Jei ne tie žibintai.

Pasisekė. Nuo tos paskutinės kulkos mane apsaugojo tik sėkmė.

Hugo paspruko. Po dvidešimties sekundžių mane pastebėjo slaugytoja. Ji vėlavo į savo pamainą Greitosios pagalbos skyriuje, tačiau nedelsdama ėmėsi darbo. Nedvejodama. Nepanikuodama. Demonstruodama pavydėtinus įgūdžius. Po dar šešių minučių atvyko pagalba. Pirmieji į įvykio vietą atvažiavę pareigūnai, vyrai ir moterys, kuriuos pažinojau beveik visą gyvenimą, laikėsi nustatytų taisyklių, profesionaliai atliko savo darbą. Jie nepamiršo mokymų. Nesuklydo, viską atliko laiku.

O aš gulėjau šalikelėje vos gyvas.

Neprisimenu, kaip slaugytoja, užspaudusi žaizdą, per mano paties radijo stotelę iškvietė pagalbą. Neprisiminiau, kaip Greivas suklupeš šalia šnibždėjo, o paramedikai perkirpo marškinius. Neprisiminiau, kaip užkėlė ant neštuvų ir nugabeno į ligoninę.

Dalėlė manęs mirė būtent šioje vietoje.

Galbūt turėjau mirti visas.

Spyriau į akmenuką, bet nepataikiau ir į žemę susitrenkiau didįjį kojos pirštą.

— Šūdas, — sušnypščiau.

Savigaila rimtai mane užkniso, bet nežinojau, kaip iš jos išsivaduoti. Abejojau, ar pavyktų.

Tą naktį neišsigelbėjau.

Nesučiupau niekšo. Neužspeičiau į kampą.

Man pasisekė, kad likau gyvas; slaugytojos sūnėną, turintį autizmo spektro sutrikimą, tuo metu, kai teta turėjo išvykti į darbą, ištiko priepuolis. Gerai, kad slaugytoja padėjo savo seseriai jį nuraminti ir dėl to išvažiavo vėliau.

Užsimerkiau ir dar kartą įkvėpiau, nors krūtinę veržė nerimas. Ryto vėjeliui išdžiovinus šaltą prakaitą, srovenusį per kūną, nugara nuvilnijo šiurpas.

— Susiimk. Galvok apie ką nors kita. Apie bet ką, po velnių, dėl ko nejaustum sau dar didesnės neapykantos.

Lina.

Nustebau, kad protas pasirinko Liną, bet mintyse vis dėlto regėjau ją, žibančiomis akimis, stovinčią ant laiptų, vedančių į mano butą. Tupinčią šalia manęs tame purvinyje, linksmai besišypsančią. Flirtuojančią, pasitikinčią savimi. Užsimerkęs įsikibau to vaizdo. Sportiškas kūnas, išryškintas priglundusių drabužių. Glotni įdegusi oda. Rudos pastabios akys.

Užuodžiau gairių jos skalbiklio kvapą ir sutelkiau dėmesį į putas rausvas lūpas, tarytum jų vienybę pakaktų mane šiame pasaulyje išlaikyti.

Viduje kažkas prabudo. Vakarykštės kibirkštėlės.

Iš keistos fantazijos pažadino garsas dešinėje.

Ranka šovė prie ginklo.

Spygtelėjimas. O gal verkšlenimas. Iš jaudulio ir sukilusio adrenalino ūžesys ausyse sustiprėjo. Ar tai haliucinacija? Prisiminimas? Sušikta pasiutusi voverė, tykanti sukandžioti man veidą?

— Ar kas nors čia yra? — šūktelėjau.

Man atsakė tylą.

Sklypas, kuris driekėsi palei kelią, maždaug pusmetrį nuožulniai leidosi iki melioracijos griovio. Už jo žėlė dygliakrūmių, piktžolių ir žagrenių tankumynas, kiek toliau įsiliejantis į mišką. Kitapus buvo Heslerio ūkis, kasmet neblogai uždirbantis iš kukurūzų labirinto ir moliūgų.

Įdėmiai klausiausi, mėgindamas nuraminti širdį ir kvėpavimą.

Mano instinktai buvo išlavinti, — bent jau taip maniau. Augdamas su narkomanu tėvu, išmokau vertinti nuotaikas, pastebėti ženklus, bylojančius, kad viskas netrukus pakriks. Policijos akademijoje dar labiau išlavinau šiuos įgūdžius, įstengiau geriau už kitus vertinti situacijas ir žmones.

Bet taip buvo anksčiau. Nūnai mano pojūčiai atbukę, instinktai slopinami nuolat grumenančios panikos, atkaklaus beprasmio traškėjimo galvoje.

— Jei čia pasiutusios voverės, nešdinkitės savo keliais, — pasakiau žiūrėdamas į tuščią lauką.

Tada aiškiai išgirdau slopų metalo džerskėjimą.

Tikrai ne voverė.

Išsitraukęs tarnybinį ginklą, ėmiau leistis šlaiteliu žemyn. Po kojomis gurgždėjo apšalusį žolė. Kiekvienas gilus iškvėpimas virto sidabrinių garų tumulu. Širdis be atvangos tuksėjo ausyse.

— Nokemauto policija! — šūktelėjau atkišęs ginklą, aprėpdamas teritoriją žvilgsniu.

Vėsus vėjas sujudino lapus, sušnarino mišką, atvėsino odą nusėjusius prakaito lašus. Buvau vienas. Turbūt pasivaideno.

Kvailai pasijutęs, įsikišau ginklą į dėklą.

Dilbiu nusibraukiau nuo kaktos prakaitą.

— Grynas absurdas.

Norėjau grįžti į automobilį ir nuvažiuoti. Norėjau apsimesti, kad ši vieta neegzistuoja, apsimesti, kad *aš* neegzistuoju.

— Gerai, voverė. Šį kartą laimėjai tu, — suniurnėjau.

Bet nenuvažiauvau. Daugiau nesigirdėjo jokių garsų, link manęs nesiartino pasiutusi voverė, iškėlusį uodegą. Vis dėlto sulaikė kažkoks nematomas stop ženklas.

Nei iš šio, nei iš to įkišau pirštus į burną ir staigiai, šaižiai sušvilpiau.

Dar aiškiau pasigirdo gailus unkstelėjimas, metalo džerškėjimas. Velniai griebtų. Gal mano instinktai dar neatbuko.

Vėl sušvilpiau ir pasileidau į tą pusę, iš kur sklido atsakomasis garsas, link drenažo vamzdžio. Pritūpiau ir viduje, maždaug už pusantrametro metro, išvydau purviną gauruotą šunį, tupintį migyje, kurį, matyt, pats susirausė iš nukritusių lapų ir šiukšlių. Gyvūnas buvo nedidelis, tikriausiai kadaise turėjo baltą kailį, bet ilgainiui šis pasidarė rudas, apteko purvu ir susivėlė.

Mane užliejo palengvėjimas. Neišėjau iš proto. Visai ne sušikta pasiutusi voverė.

— Sveikas, drauguži. Ką čia veiki?

Šuo pakreipė galvą ir nedrąsiai vikstelėjo murzinos uodegos galiuką.

— Įjungsiu žibintuvėlį ir geriau tave apžiūrėsiu, gerai?

Lėtai, atsargiai išsitraukiau iš laikiklio žibintuvėlį ir nukreipiau jo spindulį į šunį.

Padaras apgailėtinai tirtėjo.

— Kaip reikiant įstrigai, ką?

Galiukas surūdijusios grandinės, regis, buvo įsipainiojęs į kreivą šaką.

Šuo vėl suunkštė ir kilstelėjo priekinę leteną.

— Aš prie tavęs prisiartinsiu labai lėtai ir atsargiai, gerai? Jei nori, gali ropoti artyn. Aš geras žmogus, prisiekiu.

Žolėje atsiguliau ant pilvo ir įlindau į vamzdžio angą. Buvo baisiausiai ankšta, tvyrojo aklina tamsa, ją prasklaidė tik žibintuvėlio spindulys.

Šuo suinkštė ir atbulas atsitraukė.

— Suprantu. Man irgi nelabai patinka ankštos vietos ir tamsa. Bet turi sutelkti drąsą ir ateiti pas mane. — Papplekšnojau nešvarų gofruotą metalą. — Ateik. Eikš čia, drauguži.

Šuo jau stovėjo ant visų keturių — na, trijų, nes tą priekinę leteną vis dar laikė iškėlęs.

— Gerutis smirdukas. Ateik čia, duosiu mėšainį, — viliojau.

Groteskiškai ilgi nagai ėmė entuziastingai caksėti į metalą — šuo trepsėjo vietoje, bet nesiartino.

— O gal vištienos kepsnelių? Nupirksiu tau visą dėžutę.

Šįkart jis pakreipė galvą į kitą pusę.

— Klausyk, drauguži. Labai nenoriu važiuoti į miestelį, pasiimti kablį ir grįžęs čia siaubingai tave išgąsdinti. Bus daug lengviau, jei pats atneši pas mane savo purviną užpakalį.

Susivėlęs padaras sumišęs spoksojo į mane. Tada nedrąsiai žengė į priekį.

— Geras šuo.

— Nešai!

Vos išgirdęs savo vardą, pajutau, kaip kažkoks šiltas tvirtas daiktas įsirežia man į šoną. Nuo smūgio pašokau ir į vamzdžio viršų susitrenkiau galvą.

— Oi! Šūdas!

Šuo, ne juokais išsigandęs, šastelėjo atbulas ir susigūžė savo šlykščiamie migyje.

Skaudama galva ir pečiais išsikepurnėjęs iš vamzdžio, instinktyviai stvėriau užpuoliką ir prispaudžiau prie jį žemės.

Ją prispaudžiau.

Po manimi gulėjo šilta ir minkšta Lina. Iš nuostabos išpūtusi akis, pirštais stipriai įsikibusi man į marškinius. Ji buvo suprakaitavusi, su belaidėmis ausinėmis.

— Ką darai, po velnių? — surikau ištraukdamas vieną ausinę.

— Aš? Ką tu, po velnių, darai tįsodamas šalikelėje?

Ji niūktelėjo mane kumščiais ir klubais, bet, nors buvau netekęs svorio, nepajėgė manęs nusimesti.

Maždaug tą akimirką ir susiprotėjau, kokioje padėtyje atsidūriau. Gulėjome krūtinė į krūtinę, pilvas į pilvą. Mano tarpkojis buvo įsispraudęs tarp jos ilgų dailių kojų. Jutau jos kūno kaitrą, tarsi būčiau prilindęs prie krosnies.

Vyriškas kūnas sureagavo tinkamai — man pasistojo.

Persmelkė ir palengvėjimas, ir siaubas. Siaubas dėl savaime su-
prantamų moralinių ir teisinių priežasčių. O kad mano įranga, regis,
nesutrikusi, buvo gera žinia, mat nuo tada, kai sužeidė, neteko jos
išmėginti. Manyje tiek daug dalykų buvo sugedę, nebūčiau norėjęs į
šį sąrašą įtraukti ir savo penio.

Lina giliai alsavo po manimi, mačiau, kaip tame liekname,
grakščiname kakle tvinksi pulsas. Mano sukietėjusi varpa ėmė pulsuo-
ti. Meldžiau Dievo, kad Lina kaip nors to nepajustų.

— Pamaniau, guli negyvas griovyje!

— Ne pirmas kartas, — iškošiau pro sukąstus dantis.

Ji kepstelėjo man per krūtinę.

— Kaip juokinga, šmaikštuoli.

Jos klubai vos juntamai pasislinko. Mano varpa iškart tai pajuto,
ir nei profesionalumas, nei mandagumas nepajėgė sulaikyti galvą už-
plūdusių fantazijų. Įsivaizdavau, ką su ja daryčiau.

Norėjau judėti, išsiskverbti į tą kaitrą, pasinaudoti jos kūnu, kad
padėtų man atgyti. Norėjau stebėti, kaip man judant joje prisiskiria
lūpos, virpėdamos užsimerkia akys. Norėjau jausti, kaip ji apspaudžia
mane, girdėti, kaip tuo kimiu seksualiu balsu šnabžda mano vardą.

Norėjau taip giliai į ją išsiskverbti, kad baigdama ji nusineštų
mane, apsuptą viso to karščio.

Tai buvo daugiau nei susižavėjimas, daugiau nei eilinė simpatija.
Tai, ką jatau, kone prilygo nevaldomam troškimui.

Galvoje šmėkščiojančių vaizdų pakako, kad kiltų pavojus patekti
į dar gėdingesnę situaciją. Stvėriau nušiuurias savitvardos vadeles ir
prisiverčiau susiimti.

— Nors imk ir užsikrušk, — sumurmėjau panosėje.

— Čia?

Staigiai atsimerkiau ir išmeigiau žvilgsnį į jos akis. Tose rudose
gelmėse tviskėjo juoko ir dar kažko kibirkštėlės. Kažko pavojingo.

— Juokauju, smarkuoli. Daugiau ar mažiau.

Ji vėl pasimuistė po manimi, ir aš sukandau dantis. Plaučiai degė,
primindami, kad reikia įkvėpti. Kūną mušė visai ne šaltas prakaitas.

— Tavo ginklas man spaudžia.

— Čia ne ginklas, — išspaudžiau pro sukąstus dantis.

Lina šelmiškai šyptelėjo.

— Žinau.

— Tai baik muistytis.

Prireikė dar trisdešimt sekundžių, kol pavyko nuo jos nulipti. Atsistojęs ištiesiau ranką, norėdamas padėti jai atsistoti, bet neapskaičiavęs jėgų per smarkiai trūktelėjau, ir ji atsitrenkė man į krūtinę.

— Ramiau, dički.

— Atsiprašau, — pasakiau, uždėdamas rankas jai ant pečių ir labai demonstratyviai žingtelėdamas atbulas.

— Nėra už ką. Liepčiau atsiprašyti tik tuo atveju, jei *nepatirtum* labai sveikos kūno reakcijos į tai, kad prispaudei mane prie žemės.

— Nėra už ką?

Sprendžiant iš to, kaip atrodė, Lina buvo išsiruošusi pabėgianti. Vilkėjo tampres ir plonus ilgarankovius marškinėlius, kurie ant jos atrodė kaip nulieti. Sportinė liemenėlė buvo turkio spalvos, o sportbačiai — ryškiai oranžiniai. Prie žasto buvo prisitvirtinusi telefono laikiklį, o už kelnų juosmens užsikišusi dujų balionėlį.

Ji pakreipė galvą ir taip pat nebyliai mane nužvelgė. Jos žvilgsnį pajutau lyg glamonę. Gera žinia mano merdinčiai sielai. Bloga žinia erekcijai, kurią vis dar stengiausi sutramdyti.

Kelias karštas minutes stovėjome šitaip, glaudžiau nei derėtų, klajodami žvilgsniais ir sunkiai alsuodami.

Tos kibirkštys pilve atgijo ir pasklido, šildydamos iš vidaus. Norėjau vėl ją paliesti. Man to reikėjo. Bet vos tik kilstelėjau ranką, pasigirdo šaižus pypsėjimas.

Lina atšoko ir pliaukštelėjo delnu sau per riešą.

— Po velnių, kas tai buvo? — paklausiau.

— Nieko. Tik... pranešimas, — atsakė ji, maigydama savo laikrodį.

Ji melavo, neabejojau tuo. Bet man nespėjus paprašyti, kad pasi-aiškintų, iš vamzdžio atsklido gailus inkštimas.

Lina kilstelėjo antakius.

— Po velnių, kas *ten*?

— Šuo. Bent jau man taip atrodo, — atsakiau.

— Tai štai, ką *darei*, — suprato ji ir apėjusi mane patraukė prie vamzdžio.

— Du tris kartus per savaitę landžioju po vamzdžius. Įeina į pareigas.

— Tu tikras šmaikštuolis, — per petį šuktelėjo Lina ir keturiomis atsistojo priešais vamzdį.

Bedžiau pirštu sau į tarpuakį ir pasistengiau nekreipti dėmesio į tokią provokuojamą pozą, juolab kad ir taip buvau ne juokais susijaudinęs.

— Susitepsi drabužius, — perspėjau, nukreipdamas žvilgsnį į giedrą dangų, o ne į ją, ropojančią keturpėsčia.

— Tam yra skalbyklės ir parduotuvės, — atšovė Lina, įkišdama galvą į angą.

Dėbtelėjau į savo erekciją, kuri buvo įsirežusi į užtrauktuką ir diržą.

— Labas, mielasis. Gal norėtum išlįsti, pasirūpinčiau tavimi?

Ji meilikaujamai kalbino šunį. Tai žinoma. Bet kažkokia kvaila beviltiška dalelė manęs sureagavo į jos raminaimą kimų balsą.

— Leisk man, — pasakiau, kreipdamasis į dailų užpakalį, aptemptą tamsiai pilkomis kelnėmis.

— Koks geras berniukas arba mergaitė, — pasakė Lina ir išlindo lauk. Jos skruostas ir rankovės buvo išsitepę purvu. — Gal turi savo automobilyje maisto, smarkuoli?

Kodėl pats apie tai nepagalvojau?

— Daiktinėje yra vytintos jautienos.

— Gal pasidalytum su mūsų naujuoju draugu? Manau, pavyktų jį privilioti gardžiu kąsneliu.

Ji pati buvo gardus kąsnelis. Dėl jos šliaužčiau per sustingusį purvą, bet taip būčiau daręs aš, o ne kažkoks sustiręs beglobis šuo.

Patraukiau atgal prie savo visureigio, maldaudamas kraujo, kad apleistų mano tarpkojį. Radau pakelį vytintos jautienos ir paėmiau

dar kelis reikalingus daiktus iš bagažinės: pavadėlį, dubenėlį ir butelį vandens.

Grįžęs su reikiamais daiktais išvydau Liną, dar giliau įlindusią į vamzdį, gulinčią ant pilvo; matėsi tik kojos. Pritūpiau šalia ir pažvelgiau į vidų. Apskretęs gaurius buvo prisiartinęs tiek, kad galėjo lyžtelėti arba įkąsti.

— Atsargiai, — perspėjau ją. Prisiminiau pasiutusias voveres.

— Ši meilutė manęs nepuls. Tik išpurvins labai gražius marškinėlius, kai paimsiu ją ant rankų. Bet nieko tokio. Tiesa, princese?

Mano krūtinėje skleidėsi nerimas. Nesistengiau suprasti, kas jį pažadino. Pastarosiomis dienomis jis, regis, kildavo dėl visko.

— Lina, aš rimtai. Tai policijos reikalas. Leisk man susitvarkyti, — griežtai pasakiau.

— *Negaliu patikėti*, kad ėmei postringauti apie policijos reikalus dėl kažkokio drebančio šunelio, — jos balsas šiurpiai aidėjo.

— Nenoriu, kad nukentėtum.

— Nenukentėsiu, o jei ir nukentėsiu, prisiimsiu atsakomybę už savo elgesį, ir abu tai išspręsimė. Be to, tu su tais savo didvyrio pečiais nieku gyvu čia netilptum.

Reikėjo iškviešti apygardos Gyvūnų globos ir kontrolės tarnybą. Sudžiūvėlis Dikas kuo lengviausiai tilptų.

Aiškiaai nemačiau, bet šuo, regis, pasislinko dar arčiau ir atsargiai uostinėjo Linos ištiestą ranką.

— Duok mėsos, Nešai, — paragino Lina.

Ji atkišo kitą ranką už savęs ir pakrutino pirštus.

Mano beveik stačiam pimpalui vis dar buvo velniškai sunku nekreipti dėmesio į tamprėmis aptemptą užpakalį. Bet įstengiau praplėsti pakelį ir paduoti jai kelis jautienos gabalėlius.

Lina paėmė mėsytę ir ištiesė šuniui.

— Imk, gražute.

Mažas purvinas kailio gumulas nedrąsiai ropojo prie ištiestos rankos.

Maži šunys irgi kanda. Linai nepavyktų apsiginti nuo puolimo. O kur dar infekcijos pavojus. Nežinia, kokie parazitai veisiasi šitame

pusiau sušalusiam dumble. Kas bus, jeigu ji pasigaus infekciją arba prireiks veido rekonstrukcijos operacijos? Ir visa tai aš pats matysiu.

Lina ir toliau pakšėjo lūpomis, šuo slinko artyn, o mano širdis kėsinosi išsiveržti pro krūtinkaulį.

— Tik pažvelk. Skanutėlė jautiena. Ji tau, — kalbėjo ji, viliojamai mosuodama mėsa šuniui prieš nosį.

Suėmiau rankomis Linos klubus ir pasiruošiau traukti.

— Nebijok, šis geras dėdė tik apkabino mane iš nugaros. Jis tikrai tavęs negąsdina baisiu elgesiu, — tęsė ji.

— Nesielgiu baisia, — paprieštaravau.

— Nešai, jei dar stipriau spausi pirštais, man liks mėlynės. Ir ne tos smagiosios, — pareiškė ji.

Dirstelėjau žemyn ir išvydau, kad mano pirštai net pabalę laikė jos klubus. Atpalaidavau juos.

— Šaunuolė! — ištare Lina, ir aš pasilenkiau, mėgindamas įžiūrėti, kas vyksta.

Bet sutrukdė sužeistas petys ir anksčiau minėtas dailus užpakalis, užstojantis vaizdą.

— Sugavau mūsų gražuolę, — pranešė Lina. — Tik yra viena problemėlė.

— Kokia?

— Negaliu ją laikydama išlįsti. Turėsi mane ištraukti.

Vėl įsispoksojau į jos užpakalį. Reikės labai gerai apgalvoti, ką rašyti ataskaitoje, kitaip Greivas neduos man ramybės.

— Nagi, viršininke. Aš nesikandžioju. Trauk mane iš šitos šlykščios pelkės, kol neapniko mintys apie pasiutligę ir blusas.

Sugalvojau du variantus. Galėjau ištraukti ją už čiurnų arba tempti už klubų.

— Perspėju: renkuosi būdą, kuris mažiausiai pakenks tavo nugarai.

— Tiesiog įsikibk ir trauk.

— Gerai. Bet iš karto įspėk, jei pasidarys nepatogu arba jei šuo ims priešintis.

— Jėzau, Nešai, leidžiu tau ištraukti mane iš šito vamzdžio už užpakalio. Paskubėk!

Daugiau nesvarstydama, čiupau ją už klubų ir trūktelėjau į savo tarpkojį. Linos kūnui išslydus iš vamzdžio, vos sutramdžiau dejonę.

— Viskas gerai? — paklausiau pro sukąstus dantis.

— Taip. Kokia ji meilutė. Smirdi kaip maišas organinių trąšų, bet draugiška.

Tvirčiau suėmiau jos klubus.

— Iš kur žinai, kad kalytė?

— Aptikau rožinį antkaklį.

Meldžiausi, kad variklio burzgimas tolumoje būtų man tik pasivaidenęs.

— Dievas mato, jei kas nors pravažiuos pro šalį... — suniurnėjau.

— Nagi, smarkuoli. Parodyk, ką moki, — paragino Lina.

Šuo linksmai amtelėjo, tarytum pritardamas savo gelbėtojai.

Klūpėdamas pritraukiau jos klubus prie savęs. Tobuli apvalumai ir vėl atsidūrė tinkamoje vietoje. Šį kartą pasirodė ir jos galva, ir rankos, ir šuo. Ji stovėjo ant kelių ir alkūnių, užpakaliu glausdamasi prie mano tarpkojo. Mano širdis ėmė plakti trigubai sparčiau, ir bent kartą apsvaigau ne nuo nerimo.

Stilingas „Porsche“ visureigis kirto dvigubą liniją ir sustojo už mano automobilio.

— Ar reikia pagalbos, viršininke? — išsišiepė prie vairo sėdintis geriausias Naomės draugas Stefas Lajas.

Dirstelėjau į Liną, kuri, kilstelėjusi antakį, per petį pažvelgė į mane. Atrodė, kad aš šalikelėje užsiropščiau ant moters.

— Man regis, susitvarkysim patys, Stefai! — šūktelėjo ji.

Stefas atidavė pagarbą ir šelmiškai nusišypsojo.

— Na, važiuoju visiems papasakoti, ką viršininkas Morganas veikia šeštadienio ryte.

— Areštuosiu, kad elgiesi kaip rakštis subinėje, — perspėjau jį.

— Jau geriau patylėtum, viršininke, — atsiliepė Stefas.

Pamerkęs akį ir pamojęs nuriedėjo miestelio kryptimi.

— Nešai?

— Ką?

— Kaip manai, gal paleistum mane? Dar prisigalvosiu dalykų, nuo kurių mūsų naujoji draugė susigės.

Panosėje nusikeikęs, patraukiau nuo jos rankas ir tarpkojį, tada užmoviau šuniui ant lieso kaklo pavadėlį. Jis iš tiesų turėjo prisegtą nešvarų rožinį antkaklį, ant kurio nebuvo užrašyta vardo. Šuo su tuo antkakliu atrodė lyg dešimt mylių bridęs per purvą.

Nežinojau, ar pirmiau pakelti moterį, ar paimti šunį, ir nusprendžiau, kad bus saugiau paimti šunį. Jis siaubingai drebėjo man ant rankų, nušiususia uodega nervingai bilsnodamas į pilvą.

Lina atsistojo.

— Sveikinu, tėveli. Mergaitė, — pasakė ji ir iš laikiklio išsitraukusi telefoną nufotografavo mane.

— Baik, — urgztelėjau.

— Nesijaudink. Nufotografavau iki liemens, niekas nematys tavo ginklų, — pasišaipė ir atsistojusi priešais padarė mūsų trijų asmenukę.

Aš pozuodamas susiraukiau, o ji nusijuokė.

Šuo, drebėdamas mano glėbyje, ėmė ropštis krūtine aukštytyn.

— Lina, Dievas mato...

Ji priglaudė ranką man prie krūtinės, ir sumaištis viduje nurimo.

— Atsivalaiduok, Nešai, — Lina kalbėjo švelniai, lyg vėl kreipdamasi į nušiususį šunį. — Tik erzinu. Tau viskas gerai. Man viskas gerai. Visiems viskas gerai.

— Elgiausi neprideramai.

— Nusprendei save pliekti, ką?

Šuo įbruko snukį man po smakru, tarytum tikėdamasis, kad jį apginsiu.

— Gal sutarkim šitaip, — tarė Lina, raminamai glostydama šunį. — Liausiuosi kurį laiką tave erzinusi, jei sutiksi, kad nėra jau taip blogai, jeigu patvirtinai, jog esu patraukli net prakaituota ir purvina. Sutarta?

Smirdanti mišrūnė kaip tik tą akimirką nusprendė lyžtelėti man per visą žandą iki pat akies.

— Man atrodo, tu jai patinki, — pasakė Lina.

— Ji dvokia kaip kanalizacija, — pasiskundžiau, bet mažos šuns akytės įsmigo į mane, ir aš kažką pajutau. Ne tas liepsnas, kurios apima kaskart Linai prisiartinus, bet kažką kita. Kažką mielesnio, liūdnesnio.

— Tai koks planas, viršininke? — paklausė Lina.

— Planas? — pakartojau, toliau spoksodamas į tas liūdnas rudas akis.